

Arrest

nr. 295 514 van 16 oktober 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. FADILI
Terninckstraat 13 / C.1
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 24 maart 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 januari 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 januari 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 augustus 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. HALLI *loco* advocaat A. FADILI en van attaché I. LASSOUED, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 2 juli 2018 als minderjarige toe op het Schengengrondgebied en was sedertdien betrokken bij 7 gezinsherenigingsprocedures in functie van zijn Belgische grootmoeder.

1.2. Verzoeker en zijn moeder dienden op 23 december 2021 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie trof op 12 januari 2023 een beslissing waarbij de in punt 1.2. bedoelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoeker werd hiervan op 20 februari 2023 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 23.12.2021 werd ingediend door :

A.(…) S.(…) (R.R. (…))

Geboren te (….) op 30.11.1972

Wettelijk vertegenwoordiger van:

M.(…), I.(…) (R.R. (…))

Geboren te (….) op (…)

Meerderjarige kinderen:

M.(…), M.(…) (R.R. (…))

Geboren te (….) op (…)

M.(…), A.(…) (R.R. (…))

Geboren te (….) op (…)

Nationaliteit: Marokko

Adres: (…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkenen blijkt dat zij op 02.07.2018 Schengen binnen reisden in het bezit van een visum type C, afgeleverd door de Nederlandse ambassade in Marokko, geldig van 01.07.2018 tot 14.09.2018. Op 06.03.2019 diende gezin een eerste aanvraag gezinshereniging in, met hun Belgische (groot)moeder. Deze aanvraag werd niet in overweging genomen op 06.03.2019. Hun tweede aanvraag gezinshereniging, ingediend op 10.08.2018, werd negatief afgesloten op 15.10.2019. Hun derde aanvraag gezinshereniging, ingediend op 29.10.2019, werd negatief afgesloten op 03.02.2020. Hun vierde aanvraag gezinshereniging, ingediend op 10.04.2020, werd eveneens negatief afgesloten op 24.09.2020. Hun vijfde aanvraag gezinshereniging, ingediend op 13.11.2020, werd op 24.03.2021 negatief afgesloten. Hun zesde aanvraag gezinshereniging, ingediend op 26.05.2021, werd negatief afgesloten op 23.09.2021. De laatste aanvraag gezinshereniging, ingediend op 22.11.2021, werd negatief afgesloten op 18.01.2022.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij in het bezit waren van een geldig attest van immatriculatie tot 22.05.2022 (mevrouw) en tot 06.03.2022 (meerderjarige zoons) waardoor zij hun aanvraag tot verblijfsmachtiging indienden vanuit legaal verblijf en in aanmerking zouden komen voor een technische regularisatie volgens artikel 25/2 van het koninklijk besluit van 08.10.1981 en de toepassing van de omzendbrief van 19.02.2003 (gewijzigd door de omzendbrief van 21.06.2007). Echter, we merken op dat betrokkenen er steeds van op de hoogte waren dat hun verblijf in België slechts voorlopig werd toegestaan en dit in het kader van hun zevende aanvraag gezinshereniging, nadat de zes voorafgaande procedures negatief werden afgesloten. Betrokkenen waren er steeds van op de hoogte dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Bovendien werd hun laatste aanvraag gezinshereniging reeds afgesloten op 18.01.2022 en aangetekend verzonden naar betrokkenen op 19.01.2022. Hun attesten van immatriculatie werden dan ook reeds gesupprimeerd op 18.01.2022. Betrokkenen kunnen zich dan ook niet beroepen op artikel 25/2 van het koninklijk besluit van 08.10.1981 en de toepassing van de omzendbrief van 19.02.2003 (gewijzigd door de omzendbrief van 21.06.2007). Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op de scholing van haar kinderen, die bij een terugkeer in het gedrang zou komen waardoor een achterstand gecreëerd zou worden.

Het feit dat haar minderjarige dochter hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien heeft

betrokkene steeds geweten dat de scholing van haar kind plaatsvond in precair verblijf en dat haar opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van haar kind toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Bovendien kan er, gelet op de nog jonge leeftijd van haar dochter (namelijk bijna tien jaar), redelijkerwijze van uit kan worden gegaan dat zij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal waarvan zij trouwens al minstens noties heeft en onderwijs in het land van herkomst beschikt (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov v. Oostenrijk; EHRM 26 september 1997, nr. 25017/94, Mehemi v. Frankrijk; EHRM 27 oktober 2005, nr. 32231/02, Keles v. Duitsland, par. 64; en EHRM 31 januari 2006, nr. 50252/99, Sezen v. Nederland, par. 47 en 49. In EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07; EHRM, Onur v. Verenigd Koninkrijk).

Wat betreft haar nu meerderjarige zoons dienen we op te merken dat zij niet langer leerplichtig zijn en dit reeds sinds 30.06.2018 (M.(...)) en sinds 04.03.2020 (A.(...)). Zij kunnen zich dan ook niet nuttig beroepen op hun scholing in België. Mohammed was reeds niet meer leerplichtig bij aankomst in België (hij kwam in België aan acht dagen voor zijn 18^e verjaardag). Dat zij nog hun leerplicht toch nog een opleiding volgden, is bewonderenswaardig maar vormt geen buitengewone omstandigheid. Het feit dat zij hier in België school gelopen hebben, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit maakt echter een tijdelijke terugkeer naar hun land van herkomst niet bijzonder moeilijk. We merken tenslotte nog op dat het administratief dossier geen bewijzen bevat van een scholing dit schooljaar. Het laatste attest had betrekking op vorig schooljaar. Betrokkenen tonen dan ook niet aan dat zij hier tot op heden een opleiding volgen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het hoger belang van haar minderjarige dochter en haalt aan dat een terugkeer een schending zou vormen van artikels 3, 9, 10 en 28 van het Internationaal verdrag inzake de rechten van het kind (IVRK). Mevrouw wijst er op dat haar dochter er niet voor gekozen heeft om illegaal in België te verblijven en hiervoor dus niet verantwoordelijk gehouden kan worden. Tenslotte zou haar dochter het Arabische schrift niet kennen waardoor zij niet in staat zou om het Marokkaanse onderwijssysteem te volgen. Ze verwijst in dit kader naar arrest nr. 181.193 van de RVV dd. 24.01.2017 die deze bewering zou ondersteunen.

Wat dit aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RVV nr. 107.646 van 30.07.2013, RVV nr. 107.495 dd 29.07.2013, RVV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RVV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kan verzoekster de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. Volledigheidshalve merken we op, met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van dit verdrag, dat betrokkene niet concreet verduidelijkt of aantoont dat een terugkeer naar het land van herkomst het belang van haar kind schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is (RVV nr 107.495 dd 29.07.2013). Inzake art. 28 van het Kinderrechtenverdrag, dient gesteld dat het recht op onderwijs niet ontzegd wordt bij een terugkeer. Betrokkene toont niet aan dat een scholing niet kan verkregen worden in het land van herkomst. Wat betreft het inroepen van artikel 9 en 10 merken we op dat dit enigszins misplaatst is aangezien de vader van haar dochter in Marokko verblijft en zij door een terugkeer naar Marokko dus herenigd zou worden met haar vader. Wat betreft het feit dat haar dochter er niet voor gekozen heeft om illegaal in België verblijven, dienen we op te merken dat dit evenmin een buitengewone omstandigheid vormt. Het is namelijk mevrouw zelf, die als moeder, de verantwoordelijkheid draagt voor haar kind. Het zijn de ouders die de primaire verantwoordelijkheid dragen voor het welzijn van hun kind.

Wat betreft haar bewering dat haar dochter het Arabisch schrift niet zou kennen, dienen we allereerst op te merken dat betrokkene dit niet aantoont, evenmin toont zij aan dat haar dochter niet in staat zou zijn om dit schrift aan te leren. Bovendien is het zeer ongeloofwaardig dat dit gezin, dat pas sinds 2018 in België verblijft, waarvan alle kinderen in Marokko geboren zijn, waarvan beide oudste zoons jarenlang scholing genoten in Marokko en waarvan de vader nog steeds in Marokko woont, dat dit gezin in huiselijke sfeer niet hun moedertaal zou spreken en dat de kinderen niet zouden opgevoed zouden zijn in deze taal. Het Nederlands is dan ook niet de moedertaal van haar dochter. Betrokkene toont niet aan dat haar dochter een zodanige taal-of culturele achterstand zou hebben dat zij in Marokko niet zou kunnen aansluiten op school. Bovendien merken we op dat mevrouw er steeds van op de hoogte waren dat hun verblijf precair was en dat de scholing van haar kinderen slechts een tijdelijke oplossing. Betrokkene toont bovendien niet aan waarom haar dochter het Arabisch, de officiële taal van hun land van herkomst, niet

zou kunnen leren of zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat de kinderen bij een terugkeer in een voor hem vreemde wereld zouden terechtkomen waarin zij grote moeilijkheden zouden ondervinden om zich aan te passen. Deze bewering mist echter elke grond. Uit het administratief dossier van betrokkenen blijkt dat alle kinderen in Marokko geboren werden. Beide meerderjarige zoons gingen er naar school tot respectievelijk het 4de en het 5e middelbaar. Pas in 2018 kwamen zij naar België waarbij hun vader in Marokko achterbleef en er, volgens hun verklaringen, nog steeds verblijft. I.(...) bracht haar eerste zes levensjaren door in Marokko, A.(...) zijn eerste zestien levensjaren en M.(...) zijn hele kindertijd. Alle kinderen woonden en leefden langer in Marokko dan in België. De bewering dat Marokko voor hen een vreemde wereld zou zijn waaraan zij zich niet meer zouden kunnen aanpassen, wordt dan ook op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene wijst erop dat haar dochter absoluut geen banden meer zou hebben met haar land van herkomst. Daarnaast haalt ze aan dat zij in Marokko op niemand meer een beroep zou kunnen doen en dat niemand haar opvang of ondersteuning zou kunnen verlenen. Betrokkenen maken dit echter niet aannemelijk. Uit het administratief dossier blijkt dat zij naar België kwamen middels een visum type C, afgeleverd door de Nederlandse autoriteiten te Marokko. Aangezien de aflevering van dergelijke visa gebonden is aan strenge voorwaarden, veronderstelt dit een stabiele situatie in Marokko. Ook blijkt hun vader/echtgenoot nog steeds in Marokko te verblijven. Het lijkt dan ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkenen verbleven immers ruim 45 jaar (voor mevrouw), ruim zestien jaar voor A.(...), achttien jaar voor M.(...) en ruim zes jaar voor I.(...) in Marokko en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020). Het staat betrokkenen vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen geen opvang of ondersteuning zouden hebben niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Het feit dat vijf familieleden (waaronder haar moeder) haar Belgische nationaliteit hebben verworven, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkenen geenszins van de verplichting om hun aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat mevrouw de mantelzorger zou zijn voor hun (groot)moeder van Belgische nationaliteit die hulpbehoevend zou zijn. Echter, dit element kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkenen geen medisch attest voorleggen waaruit blijkt dat haar moeder mantelzorg zou nodig hebben. Indien dit echter toch zou blijken, kan haar moeder een beroep doen op diverse diensten die thuisverpleging aanbieden of op haar andere (Belgische) familieleden en dit in afwachting dat betrokkenen eventueel kunnen terugkeren naar België.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat het centrum van hun belangen in België zou liggen omdat zij hun leven hier opgebouwd zouden hebben en structuur gegeven sinds 2018. Zij wijzen erop dat zij een bepaald familiaal, sociaal en economisch welzijn tot stand gebracht hebben in de zin van artikel 8 EVRM. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk

te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkenen inderdaad minstens één familielid hebben op het Belgische grondgebied, met name hun Belgische (groot)moeder waarmee zij samenwonen. Er worden nog identiteitskaarten voorgelegd van zes andere familieleden maar van deze personen wordt de verwantschap niet verduidelijkt noch aangetoond. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt bovendien niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014) In casu blijft het bij de loutere verklaring dat de dochter van betrokkenen de zorg voor haar ouders op zich genomen zou hebben. Er wordt niet aangetoond dat verzoekers zorgen nodig hebben, noch dat deze door hun dochter verstrekt worden. Het komt de betrokkenen toe hun argumenten te onderbouwen met concrete elementen en op zijn minst een begin van bewijs. Dit wordt verder ondersteund door de vaststelling dat hun aanvragen gezinshereniging in functie van hun Belgische (groot)moeder tot zeven maal toe werden geweigerd. Verder verblijft hun (groot)moeder reeds sinds 2003 in België terwijl betrokkenen pas in 2018 naar België kwamen. Ze tonen aldus zelf aan dat zij perfect in staat zijn om gedurende langere tijd gescheiden van elkaar te zijn. Tenslotte wijzen we er nog op dat uit de verklaringen van betrokkenen blijkt dat hun echtgenoot/vader nog steeds in Marokko verblijft. Uit niets blijkt dat zij hun gezinsleven in Marokko niet verder kunnen zetten, zoals zij dat reeds deden tot hun komst naar België. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkenen ter staving van hun sociale dertien getuigenverklaringen voorleggen waarvan er drie zich specifiek uitspreken over Anass, vier over Mohammed en de overigen gaan over mevrouw. Echter, hieruit blijkt niet dat hun netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijk terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekers tonen niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen hebben opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijven die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van hun sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekers tonen m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België zijn aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen van hun privéleven zodanig zijn gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Marokko uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van

State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij geen plaats zouden hebben om hun 'hebben en houden' achter te laten en dat zij, bij een terugkeer, al hun bindingen zouden moeten doorknippen en de elementen van opgebouwde integratie zouden verliezen. Betrokkenen tonen dit echter niet aan. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het hier gaat om een tijdelijke verwijdering van het Belgisch grondgebied, wat geen onoverkomelijk nadeel met zich meebrengt. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland impliceert zo in beginsel niet dat hun banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Verzoekers beperken er zich toe te benadrukken dat zij tijdens hun verblijf volledig is geïntegreerd en duurzaam lokaal zijn verankerd, zonder evenwel te concretiseren op welke wijze hun integratie hen dan precies verhindert om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag (RVV arrestnr. 228193 van 29.10.2019).

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij tot op heden gedoogd zouden zijn in België. Echter, het is de eigen keuze van betrokkenen geweest om in eerste instantie de termijn van hun visum niet te respecteren en er voor te kiezen om zich te nestelen in precair verblijf. Het is ook hun eigen keuze geweest om zeven opeenvolgende aanvragen gezinshereniging in te dienen, niettegenstaande de voorgaande weigeringen. Ze waren er steeds van op de hoogte dat verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van hun aanvraag gezinshereniging en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Zij hebben bewust de keuze gemaakt om na de eerste twee weigeringen van hun aanvraag gezinshereniging toch nog vijf nieuwe aanvragen in te dienen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op de coronapandemie als buitengewone omstandigheid die hen verhindert om terug te keren naar Marokko. Hierdoor zouden zij vrezen voor hun leven en voor hun fysieke integriteit door deze ernstige epidemie. Zij menen zelfs het risico te lopen het slachtoffer te worden van een onmenselijke en vernederende behandeling gelet op deze uitbraak. De coronapandemie is een wereldwijd fenomeen, waarbij ook dagdagelijkse handelingen in België – zoals bijvoorbeeld het reizen met het openbaar vervoer – een zekere kans op een besmetting met zich mee brengen, ook al gelden hier ook sanitaire maatregelen die iedereen hoort te volgen. Dus ook in België lopen verzoekers een kans om besmet te geraken (RVV, arrest nr 268396 van 16.02.2022). Betrokkenen maken dan ook niet aannemelijk dat een terugkeer naar Marokko hun leven of hun fysieke integriteit in gevaar zou brengen noch dat zij hierdoor een onmenselijke of vernederende behandeling zouden riskeren. Bovendien, indien verzoekende partijen in Marokko besmet zouden geraken, dan nog blijkt niet dat zij tot een risicogroep behoren noch blijkt dat zij in Marokko verstoken zullen blijven van de benodigde medische zorgen (RVV, arrest nr 245440 van 4 december 2020). Volledigheidshalve merken we op dat uit de informatie van de FOD Buitenlandse Zaken blijkt dat het reguliere luchtverkeer met België volledig is hervat. Reizen naar Marokko is aldus perfect mogelijk. We benadrukken bovendien dat de terugkeer van betrokkenen naar het land waarvan zij de nationaliteit hebben, een andere situatie uitmaakt dan het uitvoeren van toeristische reizen of andere niet-essentiële reizen van personen naar een ander land dan het land waar zij gewoonlijk en rechtmatig verblijven (RVV, arrest nr 251314 van 22.03.2021). Betrokkenen tonen niet aan dat zij als Marokkaanse onderdanen vruchteloze pogingen hebben ondernomen om naar Marokko terug te keren om volgens de gewone procedure hun aanvraag in te dienen. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de coronacrisis in hun geval een buitengewone omstandigheid uitmaakt die rechtvaardigt dat de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in België ingediend moet worden (RVV arrest 241788 van 30 september 2020).

Verwijzing naar beslissingen tot verblijfsmachtiging van "gelijkaardige dossiers" en het invoeren van het gelijkheidsbeginsel vormt geen uitzonderlijke omstandigheid. Het is aan betrokkenen om de overeenkomsten aan te tonen tussen de eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoekers verkeren analoog zijn met degene waaraan zij refereren. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsmachtiging hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkenen met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

Betrokkenen beroepen zich op het feit er in de praktijk geen sprake is van een tijdelijke terugkeer maar dat het in feite gaat om een definitieve terugkeer of in het beste geval een terugkeer van verscheidene jaren en/of maanden. We merken echter op dat men zich niet op voorhand kan uitspreken over de concrete behandelingsduur van de verblijfsaanvraag ingediend volgens de gebruikelijke procedure. Deze is namelijk afhankelijk van allerhande factoren die niet steeds op voorhand kunnen worden ingeschat.

Verzoekers tonen op geen enkele wijze aan dat vanuit het buitenland ingediende aanvragen om te worden gemachtigd tot een verblijf niet binnen een redelijke tijdsperiode zouden worden behandeld (RVV, arrest nr 248445 van 29 januari 2021). Uiteraard vergt het besluitvormingsproces een zekere tijd, maar zelfs wanneer, bij gebrek aan een wettelijk bepaalde beslissingstermijn, niet precies kan worden bepaald hoeveel tijd het bestuur zal nodig hebben om de aanvraag te beoordelen, is de behandelingsduur per definitie een tijdelijk gegeven, nu het bestuur ertoe gehouden is om te beschikken op een aanvraag die bij wet is voorzien (RVV, arrest 244112 van 16 november 2020).

Betrokkenen beroepen zich op artikels 6 en 7 van het ECOSOC-verdrag die het recht op arbeid en de arbeidsvoorwaarden veilig stellen. Betrokkenen tonen echter niet op welke wijze de ingeroepen artikels geschonden zouden worden door een tijdelijke terugkeer naar Marokko. Indien betrokkenen een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat zij alhier wensen te werken, dienen zij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen. We merken bovendien nog op dat huidige beslissing hen de mogelijkheid om te werken in België niet ontzegt. Evenmin verhindert huidige beslissing betrokkenen om elders werk te aanvaarden of economisch actief te zijn. Betrokkenen kunnen zich dan ook niet dienstig op de aangehaalde bepalingen beroepen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Het feit dat betrokkene arbeidscontracten voorlegt en hier tewerkgesteld was, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar een tewerkstelling enkel werd toegestaan zolang haar aanvraag gezinshereniging lopende was. Vermits haar laatste procedure gezinshereniging werd afgesloten op 18.01.2022 en zij hiertegen geen schorsend beroep indiende, verviel op dat ogenblik tevens haar officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens haar verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat zij alhier wenst te werken, dient zij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit in aanraking gekomen zouden zijn met het gerecht en dat zij geen gevaar zouden vormen voor de veiligheid en openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij goed geïntegreerd zouden zijn in de Belgische samenleving, dat zij hier sinds 2018 onafgebroken zouden verblijven, dat mevrouw onmiddellijk aan de slag gegaan zou zijn op de arbeidsmarkt, dat zij alle onkosten zou betalen omdat zij van niemand afhankelijk zou willen zijn, dat zij werk en gezin op bewonderenswaardige wijze zou combineren, dat zij de Nederlandse taal aangeleerd zouden hebben, dat zij goed zouden kunnen communiceren, dat mevrouw een uitstekende kennis van het Frans zou hebben, dat zij volwaardig deel zouden willen uitmaken van de Belgische samenleving, dat mevrouw zou werken, belastingen zou betalen en een bijdrage zou leveren aan de sociale welvaart van de Belgische maatschappij, dat zij bewijzen van lidmaatschap van de mutualiteit voorleggen evenals een kopie van hun geregistreerde huurovereenkomst, een attest van het OCMW dat zij geen steunverlening ontvangen, één inschrijvingsformulier Nederlandse taallessen voor mevrouw en bijhorend deelcertificaat, haar attest van inburgering, drie arbeidsovereenkomsten van mevrouw, bewijs van alternierende opleiding van M.(...), het curriculum vitae van A.(...), haar loonfiches, haar individuele rekening voor het jaar 2020, haar fiche 281.10 van het jaar 2020, een aanslagbiljet van de belasting, haar rekeninguittreksels die aantonen dat zij instaat voor de vaste kosten en dertien getuigenverklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

(...)"

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 12 januari 2023 eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker werd hiervan op 20 februari 2023 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer:

Naam, voornaam: M.(...), A.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Betrokkene toont niet aan dat er sprake is van minderjarige kinderen. Het gezins- en familieleven: Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De bestaande gezinseenheid met zijn moeder, broer en zus blijft bovedien behouden.

De gezondheidstoestand : Noch uit het administratief dossier noch uit de aanvraag 9bis blijkt dat er sprake is van een actuele medische problematiek.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel, gericht tegen de onontvankelijkheidsbeslissing, de eerste bestreden beslissing, voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in samenhang met de proportionaliteitstoets uit artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker stelt in zijn eerste middel het volgende:

"Theoretische beschouwing

6.-

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]"

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen – in casu de weigeringsbeslissing artikel 9bis en bijlage 13) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;
- c) De motivering afdoende dient te zijn;
- Concrete toepassing

7.-

Verzoeker benadrukt dat de weigeringsbeslissing ten onrechte stelt dat de elementen die verzoeker heeft aangehaald geen buitengewone omstandigheden vormen waarom hij de aanvraag niet via de gewone procedure kan indienen.

Nochtans zijn de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft voorgelegd wel degelijk buitengewone omstandigheden die met zich meebrengen dat hij er zich op kan beroepen en in de gegeven omstandigheden zijn aanvraag in België kan indienen.

In casu is het duidelijk dat de afweging tussen het doel en de gevolgen enerzijds en de ongemakken, het recht op een gezinsleven en de belangen van de kinderen anderzijds op een onevenredige wijze is gebeurd.

8.-

Vooreerst stelt verwerende partij ten onrechte in de weigeringsbeslissing het volgende:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.”

In casu is verzoeker vrij om hiertoe alle mogelijke elementen aan te halen, hetgeen hij ook heeft gedaan.

Verzoeker heeft in zijn aanvraag op een afdoende manier bewezen dat een aanvraag in het land van herkomst, met inbegrip van alle omstandigheden, een buitengewone inspanning zou vereisen, minstens bijzonder moeilijk is voor verzoeker om zich terug te begeven naar zijn herkomstland.

Het feit dat verzoeker reeds al vijf jaar op het grondgebied aanwezig is, wordt als een uitzonderlijke omstandigheid beschouwd.

De bestreden beslissing stelt verder het volgende:

“... ”

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij in het bezit waren van een geldig attest van immatriculatie tot 22.05.2022 (mevrouw) en tot 06.03.2022 (meerderjarige zoons) waardoor zij hun aanvraag tot verblijfsmachtiging indienden vanuit legaal verblijf en in aanmerking zouden komen voor een technische regularisatie volgens artikel 25/2 van het koninklijk besluit van 08.10.1981 en de toepassing van de omzendbrief van 19.02.2003 (gewijzigd door de omzendbrief van 21.06.2007). Echter, we merken op dat betrokkenen er steeds van op de hoogte waren dat hun verblijf in België slechts voorlopig werd toegestaan en dit in het kader van hun zevende aanvraag gezinshereniging, nadat de zes voorafgaande procedures negatief werden afgesloten. Betrokkenen waren er steeds van op de hoogte dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Bovendien werd hun laatste aanvraag gezinshereniging reeds afgesloten op 18.01.2022 en aangetekend verzonden naar betrokkenen op 19.01.2022. Hun attesten van immatriculatie werden dan ook reeds gesupprimeerd op 18.01.2022. Betrokkenen kunnen zich dan ook niet beroepen op artikel 25/2 van het koninklijk besluit van 08.10.1981 en de toepassing van de omzendbrief van 19.02.2003 (gewijzigd door de omzendbrief van 21.06.2007). Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

“... ”

Dat verzoeker in het verleden verschillende aanvragen heeft ingediend voor een gezinshereniging en hij de bevelen om het grondgebied te verlaten niet kon uitvoeren, wordt niet betwist. Hieruit blijkt immers dat het voor verzoeker bijzonder moeilijk is om terug te keren om zijn aanvraag in te dienen in het land van herkomst.

Dat verwerende partij de verschillende aanvragen onterecht niet kan beschouwen als buitengewone omstandigheden. Desalniettemin had verwerende partij hieruit moeten afleiden dat verzoeker minstens verschillende geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om een verblijfsrecht in het Rijk te bekomen.

In die mate dient er tevens opgemerkt te worden dat op dat een aanvraag op grond van het voornoemde artikel 9bis per definitie vreemdelingen betreft die op illegale wijze in het Rijk verblijven, wat het gevolg is van hun eigen keuze.

Een dergelijk beslissing, waarbij een vreemdeling reeds geruime tijd niet op legale wijze op het grondgebied zou verblijven, als uitgangspunt vormt, miskent de beginselen van een algemeen behoorlijk bestuur. Dit is allesbehalve op redelijke wijze gesteund op de elementen die wijzen op integratie, de lokale verankering, kan verwerpen omdat verzoeker zich aldus zou hebben genesteld in illegaal verblijf en zijn integratie en lokale verankering louter het gevolg zou zijn van zijn eigen houding.

Verwerende partij vergeet blijkbaar dat het net de ratio legis is van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet om een machtiging tot verblijf te geven aan vreemdelingen die reeds geruime tijd niet op legale wijze op

het grondgebied verblijven. De lange duur van 5 jaar van het verblijf van verzoeker dient aldus als buitengewone omstandigheden in aanmerking te worden genomen.

In casu heeft verzoeker op een afdoende manier bewezen dat een aanvraag in het land van herkomst, met inbegrip van alle omstandigheden, een buitengewone inspanning zou vereisen, minstens bijzonder moeilijk is voor verzoeker om zich terug te begeven naar zijn herkomstland.

Blijkens de motivering van de bestreden beslissing stelt verzoeker vast dat verwerende partij niet in concreto naging of de lange duur van het verblijf van verzoeker in België de facto een belemmering kan vormen voor het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf via de reguliere procedure – een procedureel gegeven –, maar enkel oordeelde dat het langdurig verblijf in België “onmogelijk aanvaard (kan) worden als buitengewone omstandigheid daar verzoeker zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.”

Dat verwerende partij onterecht de verantwoordelijkheid in de schoenen van verzoeker tracht te schuiven, doch blijkt hieruit niet dat de gemachtigde heeft onderzocht of verzoeker door toedoen van hun langdurig verblijf in België al dan niet ernstig wordt bemoeilijkt of verhinderd om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland.

Een dergelijk standpunt is niet in overeenstemming met de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Uit de bewoordingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt immers niet dat situaties die het gevolg zijn van het eigen handelen van een vreemdeling geen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken en dat de gemachtigde bij het ontvankelijkheidsonderzoek vermag voorbij mag gaan aan concreet bestaande situaties omdat zij het gevolg zijn van het eigen optreden van een vreemdeling.

Deze overwegingen in de bestreden beslissing tonen derhalve aan dat verweerder bij het onderzoek van verzoeker zijn argumentatie omtrent het lange verblijf in België geen correcte invulling gaf aan het begrip “buitengewone omstandigheden”, in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg dient een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht te worden vastgesteld.

9.-

Verwerende partij stelt verder onterecht dat het vijfjarig onafgebroken verblijf, de volledig integratie in het Rijk, het volgen van een opleiding bij het Centrum voor leren en werken in Antwerpen, de sociale bindingen in het Rijk, de ruime vrienden- en kennissenkring en de werkervaring geen buitengewone omstandigheden zijn in hoofde van verzoeker.

Verzoekende partij diende een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet op basis van prangende humanitaire redenen (school), economische redenen (werkervaring), alsook op basis van de duurzame lokale verankering (wat overigens blijkt uit diverse getuigenverklaringen).

Dat verzoeker niet begrijpt welke criteria verweerder hanteert om iemand een machtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te verlenen, kan hem bovendien niet worden verweten. Evenmin kan verwerende partij verzoeker niet verwijten dat hij een geloofwaardige poging ondernam om zijn status te regulariseren.

Verwerende partij houdt helemaal geen rekening met het feit dat verzoeker sinds 2018 in België verblijft en dat hij geïntegreerd is in de Belgische samenleving.

Als verwerende partij rekening zou hebben gehouden met de integratie, lokale verankering en het langdurig ononderbroken verblijf van 5 jaar van verzoeker in het Rijk heeft verweerder haar beslissing niet afdoende gemotiveerd door de regularisatieaanvraag van verzoeker te weigeren op grond van de stelling dat er namens verzoeker geen buitengewone omstandigheden kunnen aanvaard worden.

10.-

Verder stelt verwerende partij onterecht het volgende:

“Wat betreft haar nu meerderjarige zoons dienen we op te merken dat zij niet langer leerplichtig zijn en dit reeds sinds 30.06.2018 (M.(...)) en sinds 04.03.2020 (A.(...)). Zij kunnen zich dan ook niet nuttig beroepen op hun scholing in België. Mohammed was reeds niet meer leerplichtig bij aankomst in België (hij kwam in België aan acht dagen voor zijn 18e verjaardag). Dat zij nog hun leerplicht toch nog een opleiding volgden, is bewonderenswaardig maar vormt geen buitengewone omstandigheid. Het feit dat zij hier in België school gelopen hebben, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd ontzegd.” Verwerende partij tracht met een standaardmotivering te motiveren dat verzoeker niet meer leerplichtig is. Bijgevolg betwist verwerende partij helemaal niet dat verzoeker school heeft gelopen en zijn studies heeft afgemaakt, doch houdt zij helemaal geen rekening met het gegeven verzoeker ambitieuze toekomstplannen heeft in het Rijk.

Verwerende partij heeft helemaal niet op een voldoende zorgvuldige wijze onderzocht dat een dergelijke vereiste, terugkeren naar Marokko om aldaar de gewone aanvraag bij de bevoegde Belgische post in te dienen voor verzoeker, in casu kennelijk onredelijk is.

Het is frappant van verwerende partij om te oordelen dat het naar school gaan en het lang verblijf van verzoeker niet beschouwd kan worden als buitengewone omstandigheden.

De verzoeker benadrukt dat het net de ratio legis is van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet om een machtiging tot verblijf te geven aan vreemdelingen die reeds geruime tijd niet op legale wijze op het grondgebied verblijven en hij betoogt dat het illegale karakter van dit verblijf geen uitgangspunt vormt. De lange duur van het verblijf moet volgens de verzoeker in die zin worden bekeken, en dit los van de wijze waarop die werd gerealiseerd, om al of niet als buitengewone omstandigheden in aanmerking te worden genomen.

Dat het voor verzoeker enorm moeilijk is om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de bevoegde diplomatieke of consulaire post omdat hij, doordat hij als minderjarige zijn moeder volgde, reeds 5 jaren ononderbroken in België verblijft en hier een leven heeft opgebouwd, terwijl hij geen enkele band meer heeft met zijn land van herkomst.

Dat het belang van verzoeker, zijnde nog schoolgaande kind geschaad zou worden bij een terugkeer naar het land van herkomst.

11.-

Dat de bestreden beslissing nalaat om maar enige motivering te geven waarom dergelijke bewijzen van een zeer verregaande en doorgedreven integratie niet zouden volstaan om als buitengewone omstandigheden beschouwd te kunnen worden.

Nergens in de Vreemdelingenwet staat gedefinieerd welke elementen tot de ontvankelijkheidsfase of tot de gegrondheidsfase zouden behoren.

In casu is verzoeker van oordeel dat verweerder niet afdoende gemotiveerd heeft, waarom de aangehaalde elementen in zijn regularisatieverzoek niet als "buitengewone omstandigheden" mogen beschouwd worden.

Dat verwerende partij niet aannemelijk maakt waarom er met de door verzoeker voorgelegde elementen geen rekening kan mee worden gehouden.

Verwerende partij schendt het proportionaliteitsbeginsel omdat zij niet afdoende een afweging heeft gemaakt met de andere elementen in deze zaak.

Door de Dienst Vreemdelingenzaken dient een afweging gemaakt te worden van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren. (R.v.St. nr. 58.969, 01.04.96, TVR 97, p.29.)

Verweerder had althans op basis van zijn discretionaire bevoegdheid zeer zeker anders moeten besluiten. Dat aan alle voorwaarden is voldaan zodat het onontvankelijk verklaren van het regularisatieverzoek omwille van dat verzoeker niet zou hebben aangetoond dat er in zijne hoofde buitengewone omstandigheden voorhanden zijn is niet proportioneel met wat de vreemdelingenwetgeving beoogd.

Dat dit middel derhalve gegrond is.

12.-

Verzoeker heeft op datum van 23 december 2021 een aanvraag overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ingediend.

Dat verwerende partij pas een beslissing heeft genomen op datum van 12 januari 2023.

Dat verwerende partij meer dan één jaar heeft gewacht vooraleer zij een beslissing hebben genomen aangaande verzoeker zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waardoor de redelijke termijn voor de behandeling van verzoekers aanvraag helemaal niet werd gerespecteerd.

Verzoeker had er belang bij dat binnen een redelijke termijn een beslissing werd genomen, teneinde te vermijden dat hij verder hoop koesterde om zijn verblijf geregulariseerd te zien.

De schending van de redelijke termijn heeft er toe geleid dat verzoeker zich verder in de samenleving heeft geïntegreerd, zodat bij de uitoefening van haar discretionaire bevoegdheid inzake artikel 9bis Vw., verweerder hiermee rekening diende te houden.

Dat verwerende partij helemaal geen rekening heeft gehouden met de verdere integratie van verzoeker.

Dat er een schending is van het beginsel van de redelijke termijn.

Dat dit middel ernstig en gegrond is."

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker stelt in zijn tweede middel het volgende:

"13.-

Verzoeker roept eveneens de schending in van het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Doordat het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Terwijl de bestreden beslissing zomaar besluit tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden in hoofde van verzoeker niet zou zijn voldaan aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden op grond van duurzame verankering in België.

Zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen.

14.-

Verwerende partij motiveert het volgende:

“Betrokkenen beroepen zich op artikels 6 en 7 van het ECOSOC verdrag die het recht op arbeid en de arbeidsvoorwaarden veilig stellen. Betrokkenen tonen echter niet op welke wijze de ingeroepen artikels geschonden zouden worden door een tijdelijke terugkeer naar Marokko. Indien betrokkenen een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat zij alhier wensen te werken, dienen zij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.”

Verwerende partij betwist in de bestreden beslissing niet dat verzoeker zijn curriculum vitae heeft bijgebracht, waaruit blijkt dat hij in het verleden reeds heeft gewerkt en ook gedurende zijn stage diverse werkervaring heeft opgedaan. Geen rekening houden met dit element en stellen dat zij terug naar haar land van herkomst dient te gaan om de nodige vergunning aan te vragen, is kennelijk onredelijk.

Dat verwerende partij de werkervaring die verzoeker in het verleden heeft bekomen niet kan aanvaarden als een buitengewone omstandigheid.

Wat er ook van zij, de voormelde motivering kan de bestreden beslissing niet dragen en is volgens verzoeker juridisch gezien niet mogelijk.

Dat de weigeringsbeslissing op een onredelijke manier is genomen en derhalve vernietigd dient te worden.”

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van het recht op privéleven uit artikel 8 van het EVRM. Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

“15.-

Daarnaast stelt verwerende partij onterecht het volgende:

“De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.”

Verwerende partij is onterecht de mening toegedaan dat de aanvraag in het land van herkomst enkel een tijdelijke scheiding van het Belgisch grondgebied impliceert. Aldus zal de aanvraag volgens verwerende partij “een korte tijd” duren, doch is zij zich ervan bewust dat een visumaanvraag minimaal een jaar in beslag zal nemen vooraleer verzoeker een antwoord zal ontvangen. Het is onmogelijk voor verzoeker om, gelet op hun financiële situatie, gedurende die tijd in een betaalde verblijfplaats te wonen, zelfs al zou hij beroep doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM).

Meer nog, een beroep doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te krijgen voor een terugreis en derhalve op een duurzame terugkeer op een re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken, is in hoofde van verzoeker onbestaande, laat staan dat hij zich hierop dienstig op kan beroepen (RvV 22 januari 2021, nr. 247.998). Dit wordt overigens bevestigd aan de hand van cijfers gepubliceerd op de website van IOM Belgium.

Verder blijkt uit de tal van voorliggende stukken dat verzoeker te nauw verbonden is met zijn gastland België, zodat een uitwijzing een te grote impact zou hebben op zijn privéleven. Hij is te sterk geïntegreerd in onze samenleving. Hij deelt de Belgische normen en waarden.

Echter, wanneer er sprake is van een langdurig verblijf, zoals in casu het geval is, dient er een grondig onderzoek geschieden naar het privéleven (EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitsersland).

Het privéleven is een geheel van persoonlijke sociale, economische relaties die opgebouwd zijn in een land (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland).

De moeder van verzoeker heeft de keuze gemaakt om het precair verblijf verder te zetten, hetgeen in haar hoofde laakbaar is. Desalniettemin kan verzoeker niet verantwoordelijk gesteld worden voor de daden van de moeder en diende verwerende partij bij het nemen van beslissingen, die een invloed hebben op zijn situatie, rekening te houden met de privéleven van verzoeker.

Verzoeker is geen crimineel, en hij vormt absoluut geen gevaar voor de maatschappij. Hij beheerst de Nederlandse taal op een uitstekende wijze. Hij wordt gewaardeerd en gesteund door iedereen.

Dat verwerende partij niet betwist dat er een afweging moet worden gemaakt tussen iemands privé- en gezinsleven om de aanvraag in te dienen bij de Belgische consulaire post in het land van herkomst.

De Raad van State oordeelde dat de verwijdering van een persoon, zelfs voor een korte periode, een ernstig en niet te herstellen nadeel veroorzaakt en dus een schending uitmaakt van artikel 8 E.V.R.M. (zie R.V.S. 28/01/2002 n° 102.960 en 4/3/2002, n° 104.280).

Dat een beperking van het grondrecht enkel kan gebeuren in de gevallen voorzien door artikel 8 § 2 E.V.R.M.

Dat de door de verwerende partij belangenweging niet afdoende is gemotiveerd en bovendien niet draagkrachtig nu dergelijke motieven de principes en de bescherming van artikel 8 van het EVRM volledig wordt uitgehold zodat in casu een dergelijke motivering artikel 8 van het EVRM niet meer kan worden toegepast.

In casu heeft verwerende partij op geen enkel ogenblik een afweging gemaakt tussen enerzijds zijn langdurig verblijf, de sociale en economische belangen in het Rijk en de door hen opgebouwde leven en anderzijds hun 5 jaar aanwezigheid in het Rijk. M.a.w. bij een eventuele terugkeer (hoe tijdelijk dat ook moge zijn), dient verzoeker terug van nul te beginnen.

Verzoeker die op dit moment een privéleven heeft in het Rijk, moeten bij een tijdelijke terugkeer al zijn belangen in België opzeggen. Vermits de tijdelijke terugkeer van onbepaalde duur kan zijn.

Dat verwerende partij op geen enkel ogenblik een richtlijn geeft over de duur van deze tijdelijkheid, waardoor de weigeringsbeslissing niet afdoende is gemotiveerd. Zeker, nu de duur van de nodige afwezigheid onzeker blijft voor verzoeker en zijn naaste familieleden in het Rijk.

De bestreden beslissing is gebrekkig en niet afdoende gemotiveerd.

Dat verwerende partij artikel 8 EVRM schendt als verzoeker voor een korte periode terug naar het land van herkomst dient te gaan om een visum aan te vragen bij de diplomatieke of consulaire post.

Het middel is derhalve ernstig en gegrond.

16.-

Verder stelt verwerende partij in de weigeringsbeslissing het volgende:

“Verzoeksters tonen m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België zijn aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen voor zijn privéleven zodanig zijn gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Marokko uitgesloten is (RvV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet.

Dat verzoeker wel degelijk heeft aangetoond dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen. Verzoeker was ongeveer zestien jaar bij zijn aankomst in België.

Verzoeker heeft verschillende stukken bijgebracht, waaruit duidelijk blijkt dat hij zijn centrum van zijn belangen hier heeft gevestigd. Uit de overgemaakte stukken blijkt duidelijk dat verzoeker hier inmiddels sedert 2018 samen met zijn moeder, broer en zusje verblijft, binnen welke periode hij verschillende sociale en zakelijke relaties met enorm veel personen heeft opgebouwd zoals in de artikel 8 EVRM bedoelde privéleven.

Eveneens heeft verzoeker aangetoond dat hij enorm veel familieleden heeft in het Rijk.

Als gevolg van de weigeringsbeslissing, alsook de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten, zal het familiaal- en privéleven van verzoeker volledig worden afgenomen, nu hij verplicht wordt om terug naar het land van herkomst te gaan.

Zoals blijkt uit het administratief dossier heeft verzoeker afdoende aangetoond dat er nauwe banden zijn waardoor hij onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou vallen.

Het feit dat verzoeker een overgrote deel van zijn leven in België heeft doorgebracht en al 5 jaar in België verblijft, is het vanzelfsprekend dat hij veel sterker verweven is met België dan met zijn land van herkomst, aangezien zoveel jaren onderwijs volgen in een land per definitie vele en sterke sociale banden met zich meebrengt.

Dat hij op school en daarbuiten enorm veel vrienden heeft gemaakt en aangezien hij als 16-jarige naar België is gekomen, heeft hij zowel de Belgische taal als de Belgische identiteit geëigend.

Verwerende partij motiveert dit niet afdoende in de weigeringsbeslissing.

Dat verzoeker sinds 2018 in België woont, wordt door verzoekende partij niet betwist. Aldus aanvaard verwerende partij dat verzoeker de afgelopen 5 jaar het centrum van zijn belangen in het Rijk heeft gevestigd.

Verzoeker heeft zich op een uitstekende wijze geïntegreerd in de samenleving. Zo heeft verzoeker aangetoond dat hij na de onthaalklas onmiddellijk school liep bij het Centrum voor leren en werken in Antwerpen. Thans heeft verzoeker zowel Nederlandse taal als Franse taal op een uitstekende manier aangeleerd.

Verzoeker legt ook diverse getuigenverklaringen voor, waaruit blijkt dat hij door iedereen graag wordt gezien en heeft hij een grote vriendschapskring.

Dat verzoeker opgebouwde contacten in het Rijk en integratie een zodanige intensiteit hebben dat de verbreking een schending inhoudt van artikel 8 EVRM. Verzoeker moet het recht hebben op de eerbiediging van zijn privéleven.

Verweerder had althans op basis van zijn discretionaire bevoegdheid zeer zeker anders moeten besluiten.

17.-

Verder heeft verzoeker geen banden met familie in het land van herkomst. Daarnaast heeft hij ook geen vrienden of kennissen in Marokko en heeft hij in het Rijk een bepaald sociaal en economisch centrum opgericht in de zin van artikel 8 E.V.R.M.

Verwerende partij stelt onterecht het volgende:

“Betrokkene wijst erop dat haar dochter absoluut geen banden meer zou hebben met haar land van herkomst. Daarnaast haalt ze aan dat zij in Marokko op niemand meer een beroep zou kunnen doen en dat niemand haar opvang of ondersteuning zou kunnen verlenen. Betrokkenen maken dit echter niet aannemelijk. Uit het administratief dossier blijkt dat zij naar België kwamen middels een visum type C, afgeleverd door de Nederlandse autoriteiten te Marokko. Aangezien de aflevering van dergelijke visa gebonden is aan strenge voorwaarden, veronderstelt dit een stabiele situatie in Marokko. Ook blijkt hun vader/echtgenoot nog steeds in Marokko te verblijven. Het lijkt dan ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkenen verbleven immers ruim 45 jaar (voor mevrouw), ruim zestien jaar voor Anass, achttien jaar voor Mohammed en ruim zes jaar voor Imane in Marokko en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RW arrest 221362 van 05.06.2020).”

Verzoeker wenst tevens op te merken dat verwerende partij zich steunt op hypothesen en veronderstellingen daar waar zij stelt dat het onwaarschijnlijk zou lijken verzoeker geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst...

Dergelijke motieven zijn foutief en kunnen de beslissing geenszins dragen. Het feit dat verwerende partij zich steunt op hypothesen, maakt op zich reeds een schending uit van de motiveringsplicht in zijn hoofde.

Verzoeker betwist niet dat zijn vader in het land van herkomst woont, doch heeft hij geen enkele contact of band meer met hem. Minstens kon hij tijdens het onderzoek de vraag stellen aan verzoeker of hij nog contact heeft met zijn vader Moussa in Marokko alwaar hij terecht zou kunnen. Dit heeft verwerende partij echter in casu niet gedaan...

Verder verwijst verwerende partij in haar bestreden beslissing dat het langdurig verblijf van verzoeker geenszins kan vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Verwerende partij gaat hiermee echter zeer kort door de bocht.

Hoewel verwerende partij in de bestreden beslissing alleszins niet betwist dat verzoeker jaren onafgebroken in België heeft verbleven, vergeet zij en beseft zij aldus niet dat deze 5 jaren, zwaarder doorwegen.

Te meer, het familiaal netwerk en de sociale banden van verzoeker zich in het Rijk bevindt en geenszins in het land van herkomst. Verzoeker heeft aan de hand van verschillende stukken aangetoond dat de (groot)moeder, onkels, tantes, nichten, neven ... in België en Nederland wonen. Er kan van verzoeker niet worden verwacht dat hij alsnog banden/contacten/netwerk heeft in het land van herkomst nu hij zijn leven alhier heeft gebouwd en schoolloopt.

In België heeft verzoeker een grote vriendenkring opgebouwd, hij helpt zijn vrienden en kennissen en is graag gezien door burens, etc.

Uit tal van voorliggende stukken blijkt dat verzoeker te nauw verbonden is met zijn gastland België, zodat een uitwijzing een te grote impact zou hebben op zijn privéleven. Hij is te sterk geïntegreerd in onze samenleving. Hij deelt de Belgische normen en waarden.

Dat verwerende partij met al deze elementen geen rekening heeft gehouden.

De bestreden beslissing is inderdaad onmenselijk voor verzoeker en is geheel disproportioneel. De belangen van de overheid wegen niet op tegen deze van verzoeker.

Op geen enkel ogenblik is er door verwerende partij een fair-balance toets gebeurd. Verweerder toont niet aan dat hij de bekommernis heeft gehad om het juiste evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Uit de vaste rechtspraak blijkt immers het volgende:

“De staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een belangenafweging te maken. (RVV 19 mei 2016 nr.167.798, verwijzend naar EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, §84)

In casu heeft verwerende partij op geen enkel ogenblik een afweging gemaakt tussen enerzijds zijn langdurig verblijf, de sociale en economische belangen in het Rijk en de door hem opgebouwde leven en anderzijds zijn 5 jaar aanwezigheid in het Rijk. M.a.w. bij een eventuele terugkeer (hoe tijdelijk dat ook moge zijn), dient verzoeker terug van nul te beginnen.

Verwerende partij bij het onontvankelijk verklaren van de aanvraag van verzoeker omstandiger te motiveren, niet alleen in feite maar ook in rechte.

De bestreden beslissing is gebrekkig en niet afdoende gemotiveerd.

Er is in casu sprake van een schending van het artikel 8 van het EVRM, alsook van de formele als de materiële motiveringsplicht.

Het middel is derhalve ernstig en gegrond.”

2.2. De drie door verzoeker tegen de onontvankelijkheidsbeslissing aangevoerde middelen worden hieronder omwille van hun inhoudelijke verwevenheid gezamenlijk behandeld.

2.3. Een schending van het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 14 september 2017, nr. 239.067)

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

2.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht en verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

2.6. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden onontvankelijkheidsbeslissing kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in zijn verzoekschrift, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.7. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.8. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidscontrole van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

2.9. De eerste bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 9bis van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

*"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)"*

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen die het aanvragen van de machtiging in België rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.10. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers moeder in de aanvraag om machtiging tot verblijf van 23 december 2021 de volgende 'buitengewone omstandigheden' had ingeroepen:

"1.2 Technische regularisatie

2.-

Krachtens artikel 25/2 van het voormeld KB bij toepassing van de voormelde omzendbrieven, kan de vreemdeling, die legaal op het grondgebied verblijft (in casu eerste verzoekster) en aan alle voorwaarden voldoet om een machtiging tot verblijf van meer dan 3 maanden te bekomen, een aanvraag tot machtiging tot verblijf indienen bij de Burgemeester van de gemeente waar hij/zij verblijft.

Verzoekster S.(...) A.(...) verblijft thans legaal op het grondgebied op basis van een attest van immatriculatie dat geldig is tot 22 mei 2022.

Stuk 2.a.;

Verzoekster voldoet derhalve aan alle voorwaarden om een verblijfstatuut te bekomen in een andere hoedanigheid m.n. in haar hoedanigheid als werknemer, alsook in haar hoedanigheid van een ouder van schoolgaande kinderen:

Zie stuk 8.a;

Krachtens de voormelde omzendbrieven (19/02/2003 en 21/06/2007) worden buitengewone omstandigheden verondersteld evenwel aanwezig te zijn wanneer de aanvraag voor de machtiging tot verblijf is ingediend tijdens het wettelijk verblijf van de betrokkene. De vreemdeling dient op het moment van de aanvraag reeds gemachtigd of toegelaten te zijn tot een verblijf in het Rijk.

Overwegende dat verzoekster in het kader van gezinshereniging toegelaten is tot het grondgebied. Dat verzoekster een geldig bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister bezit. Zie stuk 2.a.;

Dat verzoekster S.(...) A.(...) tijdelijk legaal in België verblijft en gemachtigd is in het kader van gezinshereniging (conform artikel 40ter e.v. Vreemdelingenwet) tot een verblijf in het Rijk.

Dat verzoekster bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister geldig blijft tot 22/05/2022.

Dat eveneens de kinderen van eerste verzoekster, I.(...), A.(...) en M.(...) thans eveneens wettig in het Rijk verblijven op basis van een attest tot immatriculatie dat geldig is tot 06.03.2022 .

Dat verzoekster I.(...) nog minderjarig is en voltijds schoolloopt op het G. B. K. te 2100 Deurne. Zie stuk 7.a.

Ook A.(...) en M.(...) studeren nog en lopen deeltijds school op het Centrum voor leren en werken in Antwerpen.

Gelet op het feit dat de kinderen van verzoekster regelmatig zijn ingeschreven in het secundair onderwijs komen zij ook in aanmerking voor een statutenwijziging op grond van hun studies.

Dat het verzoek tot technische regularisatie van verzoekers dan ook ontvankelijk is.

1.3 Identiteitsdocumenten

3.-

Verzoekers leggen de volgende stukken voor waaruit hun identiteit blijkt:

1. Eerste verzoekster legt kopie van haar internationaal paspoort neer met nummer (stuk 2.a.) en haar attest van immatriculatie;

2. Tweede verzoekster legt eveneens haar internationaal paspoort neer met respectievelijk nummer (stuk 2.b.) en haar ISI+ kaart;

3. Derde verzoeker legt ook zijn internationaal paspoort neer met nummer (stuk 2.c.) en zijn attest van immatriculatie;

4. Vierde verzoeker legt ook zijn internationaal paspoort neer met nummer ... (stuk 2.d.) en zijn attest van immatriculatie;

Derhalve zijn verzoekers de mening toegedaan dat voldoende bewezen is dat zij de Marokkaanse nationaliteit bezitten en hun identiteit afdoende hebben aangetoond.

Alleszins staat de nationaliteit en de identiteit van verzoekers vast. Hieromtrent heeft er zich nooit enige betwisting over bestaan.

(...)

1.7 Buitengewone omstandigheden - verzoekers zijn verhinderd om terug te keren naar hun land van herkomst

7.-

In ondergeschikte orde, wanneer verzoekers niet in aanmerking komen voor een statutenwijziging, vormen de hierna aan te halen elementen in hoofdte van verzoekers alsnog aanvaardbare buitengewone omstandigheden waarom zij geen aanvraag tot machtiging van verblijf kunnen indienen via de gewone procedure.

De buitengewone omstandigheden die de verzoekers onmogelijk of bijzonder moeilijk maken een verblijfsaanvraag te doen in hun land van herkomst, dan wel elders, bestaan erin dat:

Dat het centrum van belangen van verzoekers hier in België ligt nu zij sinds 2018 onafgebroken, in het Rijk zijn gevestigd en hun leven alhier hebben opgebouwd en structuur hebben gegeven. Zij hebben hier een bepaald familiale, sociale en economisch welzijn tot stand gebracht in de zin van artikel 8 EVRM. Zie stukken 8 en 14, 15 en 16.

Dat verzoekers onmogelijk hun verzoek tot machtiging elders kunnen indienen, noch in het land van herkomst, noch in een land waar hun verblijf is toegestaan, daar zij in België leven en absoluut geen bindingen meer hebben met hun land van herkomst, of een ander land waar hun verblijf is toegestaan.

Dat verzoekers een afhankelijkheidsverhouding hebben met hun moeder/grootmoeder Z.(...) Z.(...) met de Belgische nationaliteit, waarmee ze thans samenwonen (zie stuk 15E en 16). Verzoekster S.(...) A.(...) is bovendien ook de mantelzorger van haar moeder die hulpbehoevend is. De verantwoordelijkheid die zij voor haar neemt is groot. Ook al is het voor haar vanzelfsprekend om voor haar moeder te zorgen, zij vindt het ook enorm belangrijk om haar kinderen een betere toekomst te schenken. Nadat ze is geïntegreerd in de Belgische samenleving (zie stuk 6) is ze onmiddellijk aan de slag gegaan op de arbeidsmarkt. Verzoekster betaalt alle onkosten zoals de school-, huur en vaste kosten zodat zij van niemand afhankelijk wenst te zijn (zie stukken 5, 10, 11 en 13) en combineert haar gezin en werk op bewonderingswaardige wijze (zie stuk 14a).

Dat verzoekers sinds hun aankomst in België meerdere malen een procedure gezinshereniging hebben opgestart in functie van de Belgische moeder Z.(...) Z.(...) van eerste verzoekster. Doch werden deze aanvragen geweigerd omwille van de onvoldoende bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Nu verzoekers kennelijk niet in aanmerking können voor de gezinshereniging, zijn zij dan ook genooddaakt om het huidige verzoek tot regularisatie in te dienen (zie stuk 16).

Meer nog, de kinderen van S.(...) A.(...) lopen alhier op regelmatige wijze school en hebben mooie toekomstperspectieven. Zie stuk 7. Dat haar meerderjarige kinderen hun tijd zoveel mogelijk benutten en dat zij naast hun studies ook een steentje willen bijdragen aan de maatschappij en de sociale zekerheid (zie stuk 8b en 8c).

Dat door een eventuele weigeringsbeslissing om machtiging tot verblijf in België, het hoger belang van de kinderen, meer bepaald het minderjarig kind, resp. verzoekster, I.(...) M.(...) wordt geschaad daar zij haar leven binnen het Rijk heeft opgebouwd en absoluut geen banden meer heeft met haar land van herkomst of een ander land. Meer nog, alle andere overige familieleden wonen in het Rijk (zie stuk 15). Bovendien volgt het kind I.(...) M.(...), zoals iedere Belg, lessen binnen een erkende Vlaamse onderwijsinstelling. Zie stuk 7a.

Het recht op een privé- en gezinsleven (artikel 8 EVRM): het betreft een alleenstaande moeder met drie schoolgaande kinderen die allemaal het centrum van hun belangen ondertussen in het Rijk hebben gevestigd;

Verzoekers brachten hun eerste levensjaren door in Marokko en bevinden zich sinds 2018 onafgebroken op het Belgische grondgebied. Dat er derhalve geen ander land is waar verzoekers een gewoonlijk verblijf hebben en van waaruit zij een aanvraag kunnen doen.

Zie stukken 6c en 7.

Ook de onmogelijkheid, minstens bijzondere moeilijkheid, om hun verblijf op andere wijze te regulariseren, zetten verzoekers ertoe aan huidige aanvraag overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te doen.

Het recht op een privé- en gezinsleven in hoofde van verzoekers dat zich volledig afspeelt op het Belgische grondgebied, vormen in zijn hoofde een buitengewone omstandigheid om een aanvraag conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in te dienen.

De verzoekers op het grondgebied hebben samengeleefd en zijn permanent gevestigd op het grondgebied. Een terugkeer naar Marokko zou ertoe leiden dat verzoekers hun leven die verzoekers als gezin in België hebben opgebouwd teniet zouden gedaan worden. Dat het derhalve onmenselijk zou zijn als verzoekers dienen terug te keren naar Marokko.

Meer nog, wanneer zij de machtiging tot verblijf zouden aanvragen in het land van herkomst, waar ze overigens geen enkele band meer hebben, zou dit betekenen dat de kinderen van S.(...) A.(...) voor een onbepaalde tijd niet meer naar school kunnen gaan. Dat dit dan ook het gevolg heeft dat hun studies in het gedrang können te staan en zij bijgevolg een achterstand zullen creëren. Bovendien hebben de kinderen geen enkele zekerheid dat zij hun studies tijdig kunnen hervatten indien de maatregelen van het land van herkomst terug versoepeld zouden worden, aangezien het land gedurende de gehele coronapandemie impulsieve beslissingen neemt om de grenzen te sluiten zonder enigszins rekening te houden met de belangen van andere mensen. Daarenboven wanneer verzoekers gedwongen worden om terug te keren naar hun land van herkomst zij gescheiden worden van al hun familiale en sociale contacten die zij hebben opgebouwd in het Rijk (zie stukken 14 en 15). In het bijzonder voor de kinderen die een hechte vriendenkring hebben opgebouwd zowel op school als erbuiten.

Dat dit een bijkomende buitengewone omstandigheid uitmaakt die hen ertoe aanzetten ook om een onmenselijke behandeling te vermijden een aanvraag indient conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Indien verzoekers ingevolge een beslissing van de Belgische Staat het grondgebied van het Rijk zouden dienen te verlaten, zou dit hen een onoverkomelijk nadeel opleveren.

Waar verzoekers hun 'hebben en houden' zouden dienen achter te laten, hun bindingen met België (sociaal leven, school, werkopportunities, vrienden, familie en kennissen,...) zouden moeten doorknippen en de elementen van opgebouwde integratie zou verliezen, zou dit een onevenredigheid betekenen tussen de belangen van verzoekers en het door hen geleden nadeel enerzijds en de belangen van de Belgische Staat anderzijds.

In dezelfde zin en om dezelfde redenen kan men stellen dat een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsmachtiging aan te vragen, van verzoekers een buitengewone inspanning zou vragen, zodat zij in de voorwaarden verkeren om de machtiging tot verblijf in België aan te vragen met toepassing van art. 9bis Vreemdelingenwet.

Gelet op de aard en de duur van het verblijf en de duurzame verankering van verzoekers met het Rijk, alsmede familiale, culturele en sociale bindingen met het land, menen wij dat er aanvaardbare buitengewone omstandigheden bestaan die een regularisatie conform artikel 9bis rechtvaardigen.

Kortom, de huidige aanvraag is gelet op het voorgaande dan ook ontvankelijk."

2.11. In zijn eerste middel betoogt verzoeker dat hij zich wel degelijk in buitengewone omstandigheden bevindt.

2.12. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn middelen niets inbrengt tegen de vaststelling dat zijn attest van immatriculatie werd gesupprimeerd waardoor hij zich niet kan beroepen op artikel 25/2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de omzendbrief van 19 februari 2003, zodat een zogeheten 'statuutswijziging' in zijn geval niet mogelijk is en hij buitengewone omstandigheden moet aantonen.

Volgens verzoeker blijkt uit de 7 aanvragen gezinshereniging en uit het verblijf op het grondgebied gedurende 5 jaar wel dat het voor hem bijzonder moeilijk is om de aanvraag in zijn land van herkomst in te dienen.

In de eerste bestreden beslissing wordt evenwel overwogen dat het "(...) de eigen keuze van betrokkenen (is) geweest om in eerste instantie de termijn van hun visum niet te respecteren en er voor te kiezen om zich te nestelen in precair verblijf. Het is ook hun eigen keuze geweest om zeven opeenvolgende aanvragen gezinshereniging in te dienen, niettegenstaande de voorgaande weigeringen. Ze waren er steeds van op de hoogte dat verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van hun aanvraag gezinshereniging en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Zij hebben bewust de keuze gemaakt om na de eerste twee weigeringen van hun aanvraag gezinshereniging toch nog vijf nieuwe aanvragen in te dienen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid." Verzoeker weerlegt de vaststelling niet dat zijn verblijf uitermate precair was en beperkt zich in zijn middelen tot de loutere bewering dat het langdurig verblijf in België (sinds 2018) de indiening

van de aanvraag om machtiging tot verblijf vanuit het buitenland ernstig zou bemoeilijken of verhinderen, zonder dit *in concreto* aan te tonen.

Daarnaast stelt verzoeker dat uit artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet blijkt dat situaties die het gevolg zijn van het eigen handelen van de vreemdeling geen buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken. Dit wordt in de bestreden beslissing nergens als dusdanig geponeerd. In de beslissing wordt enkel gesteld dat verzoeker zijn verblijf gedurende vijf jaar op basis van opeenvolgende geweigerde gezinsherenigingsaanvragen niet als ‘buitengewone omstandigheden’ kan kwalificeren.

2.13. Verzoeker wijst op zijn verblijf in België gedurende vijf jaar, op zijn integratie, op zijn lokale verankering, op het gegeven dat hij, ondanks het feit dat hij thans niet meer leerplichtig is in België, school heeft gelopen en zijn scholing heeft afgemaakt en op zijn ambitieuze toekomstplannen in het Rijk. Naar het oordeel van verzoeker schendt de verwerende partij de motiveringsplicht door deze elementen niet als buitengewone omstandigheden te aanvaarden. Verzoeker wijst erop dat de vreemdelingenwet niet definieert welke elementen tot de ontvankelijkheid en welke tot de gegrondheid van de aanvraag behoren. De Raad treedt verzoeker op dit punt bij. Het bestuur beschikt dienaangaande over een discretionaire bevoegdheid die slechts de redelijkheid als grens heeft (RvS 25 juni 1985, nr. 26.1717, *Hermans*; RvS 26 september 2011, nr. 215.327), dus moet verzoeker aantonen dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze tot een onontvankelijkheidsbeslissing is gekomen. Er werd niet aangetoond dat het kennelijk onredelijk is om te oordelen dat verzoekers scholing en integratie, opgebouwd in precair verblijf in het kader van opeenvolgende gezinsherenigingsaanvragen, geen buitengewone omstandigheden uitmaken. Dit standpunt van de gemachtigde van de staatssecretaris is trouwens in overeenstemming met vaste rechtspraak van de Raad van State, zoals ook in de eerste bestreden beslissing wordt aangehaald. In zijn arrest stelt de Raad van State dat “(d)e omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, (...) de gegrondheid van de aanvraag (betreffen) en (...) derhalve niet (kunnen) verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend” (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De elementen inzake integratie kunnen dus niet als buitengewone omstandigheid worden aangevoerd. Bijkomend stipt de Raad aan dat verzoeker in zijn middelen geenszins concreet aannemelijk maakt dat zijn verblijfsduur, scholing in België en ‘ambitieuze plannen in het Rijk’ een (tijdelijke) terugkeer naar de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland zou bemoeilijken.

2.14. Vervolgens werpt verzoeker op dat het beginsel van de redelijke termijn werd geschonden omdat de eerste bestreden beslissing meer dan een jaar na de indiening van de aanvraag werd genomen.

De bestuurlijke overheid is volgens het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur verplicht om binnen een redelijke termijn te beslissen. De redelijkheid van de termijn moet niet *in abstracto*, maar wel *in concreto* worden beoordeeld, dit wil zeggen rekening houdend met de specifieke gegevens van de zaak. Wat een redelijke termijn is, moet *in concreto* worden beoordeeld, in functie van de aard en de complexiteit van de zaak en de houding van de in het geding betrokken partijen. Als een redelijke termijn moet dan ook worden beschouwd de tijd die normaal nodig is om een zaak, rekening houdend met de specifieke gegevens ervan, haar beslag te geven (cf. RvS 9 maart 2020, nr. 247.253). Verzoeker toont in zijn middel niet aan dat een behandelingstermijn van één jaar onredelijk is, gelet op het grote aantal humanitaire regularisatieaanvragen dat door het bestuur moet worden verwerkt. Bovendien toont verzoeker niet aan dat hij zou zijn benadeeld doordat de beslissing iets meer dan één jaar op zich liet wachten. Zoals verzoeker zelf aangeeft, werd hij intussen op het grondgebied ‘gedoogd’ en kon hij zich verder in de samenleving integreren. Er werd geen schending aangetoond van het beginsel van de redelijke termijn.

2.15. Waar verzoeker in zijn tweede middel voorhoudt dat geen rekening werd gehouden met zijn tewerkstelling, dient te worden aangestipt dat in de aanvraag om machtiging tot verblijf wordt gemeld dat verzoeker “ook een steentje willen bijdragen aan de maatschappij en de sociale zekerheid (zie stuk 8b en 8c)”, maar dat hierbij enkel een curriculum vitae van verzoeker werd gevoegd en een overeenkomst duaal leren van zijn oudere broer (Aanvraag om machtiging tot verblijf, stuk 8, b) en 8, c)). Verzoeker lijkt te verwachten dat de gemachtigde van de staatssecretaris *proprio motu* uit het aangeleverde curriculum vitae gaat afleiden dat hij diverse werkervaringen heeft opgedaan. De gemachtigde van de staatssecretaris dient evenwel niet in te gaan op hetgeen in de aanvraag om machtiging tot verblijf niet expliciet wordt aangevoerd als buitengewone omstandigheid. In de aanvraag moet klaar en duidelijk vermeld worden welke de buitengewone omstandigheden zijn die de betrokkene verhinderen om de aanvraag bij de diplomatieke dienst of consulaire overheid in het buitenland in te dienen (RvS 9 januari 2006, nr. 153.367).

In de bestreden beslissing wordt betreffende de activiteiten van verzoeker aangestipt dat het bewonderenswaardig is dat hij, ondanks het feit dat hij niet langer aan de leerplicht onderworpen was, toch nog een opleiding volgde, maar hierbij wordt benadrukt dat dit *“geen buitengewone omstandigheid”* vormt. Verzoeker kan dus niet dienstig voorhouden dat met verzoekers ‘werkervaring’ onvoldoende rekening zou zijn gehouden.

2.16. In een derde middel werpt verzoeker op dat de eerste bestreden beslissing geen deugdelijke afweging bevat in het licht van zijn recht op privéleven, zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM. Deze verdragsbepaling luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie-en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

Verzoeker poneert dat hij door toedoen van zijn langdurig verblijf in België en de door hem opgebouwde sociale en economische relaties en in het bijzonder zijn scholing in België ernstige nadelen zou ondervinden bij een terugkeer naar Marokko. Volgens verzoeker werd hiermee onvoldoende rekening gehouden.

In de eerste bestreden beslissing wordt naar aanleiding van de door verzoeker in België aangegane socio-economische engagementen het volgende gesteld:

“Betrokkenen beroepen zich op het feit dat het centrum van hun belangen in België zou liggen omdat zij hun leven hier opgebouwd zouden hebben en structuur gegeven sinds 2018. Zij wijzen erop dat zij een bepaald familiaal, sociaal en economisch welzijn tot stand gebracht hebben in de zin van artikel 8 EVRM. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkenen inderdaad minstens één familielid hebben op het Belgische grondgebied, met name hun Belgische (groot)moeder waarmee zij samenwonen. Er worden nog identiteitskaarten voorgelegd van zes andere familieleden maar van deze personen wordt de verwantschap niet verduidelijkt noch aangetoond. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt bovendien niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: “Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que

les liens affectifs normaux.” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen.” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014) In casu blijft het bij de loutere verklaring dat de dochter van betrokkenen de zorg voor haar ouders op zich genomen zou hebben. Er wordt niet aangetoond dat verzoekers zorgen nodig hebben, noch dat deze door hun dochter verstrekt worden. Het komt de betrokkenen toe hun argumenten te onderbouwen met concrete elementen en op zijn minst een begin van bewijs. Dit wordt verder ondersteund door de vaststelling dat hun aanvragen gezinshereniging in functie van hun Belgische (groot)moeder tot zeven maal toe werden geweigerd. Verder verblijft hun (groot)moeder reeds sinds 2003 in België terwijl betrokkenen pas in 2018 naar België kwamen. Ze tonen aldus zelf aan dat zij perfect in staat zijn om gedurende langere tijd gescheiden van elkaar te zijn. Tenslotte wijzen we er nog op dat uit de verklaringen van betrokkenen blijkt dat hun echtgenoot/vader nog steeds in Marokko verblijft. Uit niets blijkt dat zij hun gezinsleven in Marokko niet verder kunnen zetten, zoals zij dat reeds deden tot hun komst naar België. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkenen ter staving van hun sociale dertien getuigenverklaringen voorleggen waarvan er drie zich specifiek uitspreken over A.(...), vier over M.(...) en de overigen gaan over mevrouw. Echter, hieruit blijkt niet dat hun netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijk terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekers tonen niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen hebben opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijven die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van hun sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekers tonen m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België zijn aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen van hun privéleven zodanig zijn gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Marokko uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).”

Uit de vaste rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden beschermenswaardig is in de zin van artikel 8 van het EVRM, met name wanneer het zou gaan om activiteiten van algemeen belang waarbij een verplichting om het land te verlaten aanleiding zou geven tot het verbreken van belangrijke engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. Wanneer het privéleven zich dus voornamelijk heeft ontwikkeld in een tijd waarin verzoeker er zich bewust van moest zijn dat zijn verblijfsstatus ertoe leidde dat het voortbestaan van het privéleven vanaf het begin precair was, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez t. Noorwegen, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70). Verzoeker gaat er in zijn derde middel kennelijk aan voorbij dat zijn verblijf gedurende de voorbije vijf jaar een uiterst precair karakter had omdat het integraal afhing van de gezinsherenigingsprocedures die telkens tot een afwijzende beslissing

aanleiding gaven. Uit de attesten, getuigenverklaringen en arbeidsovereenkomsten blijken geen engagementen die de normale bindingen met een gemeenschap waarin men verblijft zouden overstijgen. Verzoeker toont niet aan dat het onredelijk zou zijn om te stellen dat niet werd aangetoond dat de aangegane engagementen van die aard zijn dat *“zelfs een tijdelijke terugkeer naar Marokko uitgesloten is”*. Het standpunt van verzoeker dat in de eerste bestreden beslissing *“op geen enkel ogenblik”* rekening zou zijn gehouden met de tewerkstelling van verzoeker of zijn moeder of geen afweging zou zijn gemaakt tussen de socio-economische belangen van verzoeker en de verplichting om terug te keren, die hij in zijn derde middel nogmaals herhaalt, mist feitelijke grondslag en kan niet worden bijgetreden.

Naar aanleiding van het door verzoeker geschetste gezinsleven met zijn Belgische (groot-)moeder, stipt de Raad aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de beslissing heeft gesteld dat *“het hebben van familieleden in België (...) betrokkenen geenszins (ontslaat) van de verplichting om hun aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.”*. Uit de beslissingen inzake de gezinsherenigingsaanvragen is reeds gebleken dat verzoeker aan dit gezinsleven geen verblijfsrecht kan ontnemen.

Verzoeker bekritiseert de overweging uit de onontvankelijkheidsbeslissing dat het *“erg onwaarschijnlijk (is) dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf”*. De Raad stelt echter vast dat verzoeker zich in de aanvraag om machtiging tot verblijf had beperkt tot de ongestaafde bewering dat hij *“absoluut geen banden”* meer had in zijn land van herkomst, terwijl hij aldaar vóór zijn komst naar België steeds had gewoond. Verzoeker toont dus niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris onzorgvuldig of kennelijk onredelijk te werk ging door uit te gaan van het vermoeden dat de bestaande bindingen, die in het land van herkomst werden opgebouwd, door een (langdurig) verblijf in het buitenland niet zonder meer teniet gaan.

2.17. In zoverre verzoeker de Raad in zijn middel uitnodigt tot een feitelijke herbeoordeling van zijn privé- en gezinsleven in het licht van de notie ‘buitengewone omstandigheden’ uit artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dient in herinnering te worden gebracht dat de Raad als annulatierechter niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de verwerende partij.

2.18. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM al dan niet in samenhang met artikel 9bis van de vreemdelingenwet en het evenredigheidsbeginsel. Verzoeker toont niet aan dat de onontvankelijkheidsbeslissing gestoeld is op onjuiste feitelijke of juridische gegevens, noch dat bepaalde elementen onvoldoende werden onderzocht of dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen. Er werd geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of de materiële motiveringsplicht aangetoond.

Het eerste, tweede en derde middel zijn ongegrond.

2.19. In een vierde middel, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, thans de tweede bestreden beslissing, voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker zet hierbij het volgende uiteen:

“18.-

Naast de weigeringsbeslissing, werd ook een bevel om het grondgebied te verlaten uitgevaardigd op datum van 12 januari 2023.

De reden waarom het bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd werd, is omdat verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum zoals vooropgesteld door artikel 7, eerste lid 1° Vw.

Dat het kennelijk onredelijk en onzorgvuldig is om verzoeker naast de weigering van verblijf ook een bevel te geven om het grondgebied te verlaten.

Dat verwerende partij in de bestreden bevel verwijst naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dewelke als volgt luidt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Dat verwerende hieromtrent onterecht het volgende stelt:

- *Het hoger belang van het kind: betrokkene toont niet aan dat er sprake is van minderjarige kinderen*
- *Het gezins- en familieleven: Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De bestaande gezinseenheid met zijn moeder, broer en zus blijft bovendien behouden.*

- De gezondheidstoestand: Noch uit het administratief dossier noch uit de aanvraag 9bis blijkt dat er sprake is van een actuele medische problematiek.

Dat in het bestreden bevel totaal ten onrechte geen rekening werd gehouden met de hierna vermelde elementen:

- Dat verzoeker minderjarig was toen hij in het Rijk aankwam en schoolgaand is;
- Dat verzoeker reeds geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen;
- Dat verzoeker absoluut geen gevaar voor de openbare orde betekent, zelfs integendeel;
- Dat het sociaal en het familiaal leven van verzoeker en het vertrouwd milieu door de bestreden beslissing wordt geschaad. Verzoeker heeft diverse identiteitskaarten bijgebracht van familieleden in het Rijk;
- Dat geen woord gerept werd over het onafgebroken verblijf van verzoeker van 5 jaar. Het feit dat verzoeker al 5 jaar in het Rijk verblijft impliceert al afdoende dat er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn;
- Dat verzoeker diverse getuigenverklaringen heeft bijgebracht, waaruit blijkt dat tal van personen gehecht zijn aan hem en dat hij een grote vriendschapskring heeft. Ook dit aspect, beschermd door artikel 8 EVRM, dient in overweging te worden genomen bij het nemen van een dergelijk bevel. Het middel is dan ook ernstig en gegrond."

2.20. Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel en de motiveringsplicht kan worden verwezen naar hetgeen hierboven werd gesteld (zie punten 2.3. – 2.7.).

2.21. Het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), thans de tweede bestreden beslissing, vermeldt uitdrukkelijk artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°(...) bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen : 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...)"

Verzoeker acht het onredelijk dat hem een bevel wordt afgeleverd, maar hij betwist niet dat hij *"niet in het bezit (is) van een geldig visum"*, waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris in beginsel verplicht was een bevel om het grondgebied af te leveren.

2.22. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

2.23. In het bestreden bevel wordt betreffende de elementen uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet het volgende gesteld:

"(...)"

Het hoger belang van het kind : het hoger belang van haar kind wordt niet geschaad daar betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet verkregen kan worden in het land van herkomst. Evenmin behoeft de scholing een Speciale infrastructuur die niet beschikbaar is in het land van herkomst.

Het gezins- en familieleven : Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De bestaande gezinseenheid (moeder en drie kinderen) blijft behouden. Tenslotte wijzen we er op dat de echtgenoot van betrokkene en de vader van de kinderen in Marokko verblijft.

De gezondheidstoestand : Noch uit het administratief dossier noch uit de aanvraag 9bis blijkt dat er sprake is van een actuele medische problematiek.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

"(...)"

2.24. Verzoeker stelt in zijn vierde middel dat geen rekening werd gehouden met zijn verblijfsduur, het gegeven dat hij minderjarig was toen hij op het grondgebied toekwam, met zijn pogingen om een wettig verblijf te bekomen, met het gegeven dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde en zijn integratie. Verzoeker toont echter niet aan dat de geschonden geachte beginselen vereisen dat met deze factoren rekening dient te worden gehouden in het kader van een bevel indien deze elementen wel degelijk werden betrokken bij het onderzoek van de ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf. Verzoeker toont niet aan dat hij belangenschade zou hebben geleden doordat deze motieven niet opnieuw werden opgenomen in het terugkeerbesluit.

2.25. Verzoeker heeft geen motiveringsgebrek of een schending van het redelijkheidsbeginsel aangetoond.

Het vierde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend drieëntwintig door:

F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN